

HÁBORU ÉVFORDULÓJÁN

Irtai: RÖSSEL MORDECHAJ

216

A hatnapos háború évfordulóját ünnepnek tekintik, pirosbetűs napnak újkori történelmünk nap-tárában. Kétségtelen, hogy az 1967-es háborút ránk kényszerítették. De kivédjük a veszélyt és olyan győzelmet arattunk, amelyhez fogható keveset ismer a hadászat története. A függetlenségi háború mellett ez volt Izrael államának legfényesebb hadisikere. De következményeiben is sorsdöntő volt, hiszen a mai napig érezzük hatását — jót és rosszat egyaránt.

Közvetlenül a háborút követő napokban Lévi Eškol, akkori miniszterelnök kijelentette: nem azért fogtunk fegyvert, hogy területekhez jussunk. Az idők folyamán elfelejtettük ezt a minden kétséget kizáró igazságot és kezdtük állandónak tekinteni a me-

hódított területeket. Indokolás-ban persze nem volt hiány. Egyesek biztonsági szempontokkal érveltek, mások a történelmi jog és az isteni ígéret érveit állították csatasorba. És, mindenképp és felett állt a majdnem általános hit: a háború eredménye folytán ötszörösére nagyobbodott országot zsidó bevándorlók milliói fogják ellepni, a zsidó töke, zsidó kezdeményezés és zsidó munka háromsága alkalmas lesz arra, hogy gazdasági és politikai függetlenséget biztosítson a Nagy Erec Jiszraélnek.

Ezek a tézisek — sajnos — nem csak hogy nem valósultak meg, hanem azok ellenkezője történt. A zsidók milliói helyükön maradtak, s ha valahonnan menekülni kényszerültek, elkerülték Izraélt. (Folytatás a 4-ik oldalon)

HÁBORU ÉVFORDULÓJÁN

(Folytatás a 3-ik oldalról)

Tizenkét évvel a hatnapos háború után az alijja és jerida mérlege nem biztató. Gazdasági és politikai függőségünk sosem volt olyan nagyméretű, mint éppen ma és biztonságunk majdnem egyedüli záloga kiváló hadseregünk.

A gazdasági szempont nagyon prózái, ha szembeállítjuk a szívet melegítő nemzeti és történelmi érvekkel. De az utóbbiak nagyon sok buktatónak lehetnek a forrásai. Aligha van közöttünk népet szerető ember, aki ne boldogan mondana igent a legmaximálisabb területi követeléseknek is, ha azok reális békét jelentenének. De tragédiákat szülhet, ha elvesztjük lábunk alól a valóság talaját és az illúziókat realitásként fogadjuk el.

A hatnapos háború után újabb nemzeti betegség ütötte fel a fejét: a türelmetlenség. Vezetőink, felelőtlenül táplálták és élesztették tömegeinkben az annexiós álmokat. Aki figyelmeztetett azok veszélyére, megbélyegezték.

A hatnapos háború óta eltelt tizenkét esztendő. A tizenharmadik év a szomszédainkkal való

békekötés jegyében indult. Ha ez az új kurzus sikerrel végződik, tartalmat és értelmet ad a hatnapos és az azt követő háború áldozatainak.

De ma is, amikor a béke zsenge hajtásai bimbózni kezdenek, figyelmeztetnünk kell vezetőinket és tömegeinket: ne tápláljatok hamis illúziókat, hogy ne legyen okok keserű kiábrándulásra. El kell követnünk mindent, hogy minél előnyösebb békét harcoljunk ki, de értsük meg, hogy napjainkban szinte kizárt dolog egy kis országnak háború útján területeket birtokolni és uralkodni tömegek felett, akik nem kívánják uralmunkat.

Ne hallgassunk azokra a der-visekre, szuper-patriótákra, akik hajlandók az egész világgal felvenni a harcot és akik azt hiszik, hogy az égi telekkönyvben Erec Jiszraél földje az ő nevükre van betáblázva, egyedül ők felelősek a nép és az ország sorsáért.

A hatnapos háború jelentőség abban áll, hogy birtokunkba jutott területeket, amelyek általa elérhetjük a békét.